

Dikkie begon opeens te huilen. 'Ja, maar, moeder heeft gezegd, vergeet je parapluie niet.'

De vader had een onredelijke gezagsopwelling.

'Gekheid. Beter dat je ze hier laat staan, dan dat je ze onderweg ergens vergeet. We komen hier nog terug, kom. 't Is prachtig weer.'

De tranen waren gauw gedroogd. Maar toen Johan de lucht eens beter aankeek, had hij half spijt. Zoo erg secuur was hij er niet op. Er waren verdachte wolken.

'Gaat zus ook met U naar een speeltuin?' vroeg de jongen.

'Misschien,' zei Johan verstrooid. Hij dacht er aan hoe zus voor straf niet komen mocht en hoe hij zou laten weten, dat hem dit niet beviel. Hij zag haar voor zich – met een beklemming van het hart – een tener kind, met een fijn gezichtje, soms, meende hij, peinzend over de moeilijke verhoudingen waarin ze leefde, en met een verzwegen herinnering aan al het pijnlijke gebeurde. Hij keek nu toch weer naar het manneke, dat fier doorstapte, het handje in de zijne. Die stond er beter voor, en had er minder van geweten.

'Gaan we op een tram?'

'Ja zeker, hier op de hoek is een halte.'

In de tram was Dikkie een echt kind; hij vond het heerlijk de kaartjes te mogen bewaren. Ook in den speeltuin ging alles goed. Het was Zaterdag en er waren meer kinderen. Johan liet den jongen op de wip zitten, en schommelde zelf even met hem, hoewel hij de lang vergeten gewaarwording ellendig vond. Gelukkig namen andere kinderen onder zijn toezicht het jongetje bij zich. Zij waren er een uur. Toen begon het opeens te regenen, al harder.

Ze moesten om op de tram terug te gaan een eind loopen. Johan had geweldig het land.

Het kind scheen er eerst niet aan te denken, toen sprak hij het gevreesde woord. 'Hadden we nu de parapluie maar meegenomen, hè vader?'

Schuilen zou weinig hebben geholpen. De regen was vooreerst niet van plan op te houden. Het jongetje nat en nog meer onder den indruk van de ontstemming die over zijn vader was gekomen huilde.

Toen zij in de tram zaten, trok hij weer bij. Hij keek zijn vader van opzij aan. Merkte hij diens ietwat schaamachtigen blik op?

'U zei, dat we geen parapluie mee moesten nemen, hé vader?'

'Ja jongen, ik was dom,' zei Johan, schuldbewust.

Toch voelde hij dat het niet goed was, zijn schuldbesef te duidelijk te laten blijken. Hij probeerde over iets anders te praten en wees Dikkie op een reclameplaat op de tramruit, met een dikken kok die een keukenmeisje een taart overhandigt. Dikkie keek er slechts vluchtig naar; hij scheen op iets te peinzen. Johan's gedachten dwaalden weer af naar de